

BÀI PHÁT BIỂU CỦA NGUYỄN HIỆU TRƯỞNG NGUYỄN ĐỨC HÒE TẠI LỄ TRAO HUÂN CHƯƠNG MẶT TRỜI MỘC

Tôi xin chân thành gửi lời cảm ơn đến Chính phủ Nhật Bản và Tổng Lãnh sự đã tổ chức buổi lễ hôm nay. Tôi cũng xin chân thành cảm ơn tất cả quý vị đã dành thời gian để có mặt trong buổi lễ này.

Trong dịp này, tôi rất vui mừng vì nhận được huân chương từ Chính phủ Nhật Bản. Tôi đang cảm thấy vô cùng hạnh phúc. Tôi xin nhờ các ngài trong Tổng Lãnh sự quán gửi lời cảm tạ đến Chính phủ Nhật Bản, các vị người Nhật và những người bạn đã giúp đỡ tôi từ trước đến nay.

Tôi đến Nhật Bản vào tháng 4 năm 1959 với tư cách là một du học sinh quốc phí của Bộ Giáo dục, Văn hóa, Thể thao, Khoa học và Công nghệ Nhật Bản. Sau khi học tiếng Nhật như một chương trình giáo dục dự bị tại Đại học Ngoại ngữ Osaka, tôi đã vào Đại học Kyoto. Sau khi tốt nghiệp, tôi tiếp tục học cao học tại Đại học Tokyo và lấy bằng Thạc sĩ Khoa học tự nhiên. Sau đó, tôi nhận được học bổng từ Hiệp hội đào tạo kỹ sư nước ngoài AOTS và đã thực tập trong lĩnh vực làm giấy và bột giấy tại nhiều nơi khác nhau trong thành phố Ogawa thuộc tỉnh Saitama và tỉnh Shizuoka.

Khi còn theo học tại Đại học Kyoto, tôi là một sinh viên rất thụ động do ít nói và hướng nội. Sau đó, tôi đến Tokyo và ở một năm trong ký túc xá tư nhân dành cho sinh viên. Tại đây, nhờ có những cuộc gặp gỡ mà cuộc đời tôi đã thay đổi hẳn. Ký túc xá đó được thành lập bởi thầy Goichi Hozumi quá cố, người sáng lập ra AOTS và Hiệp hội Văn hóa Sinh viên Châu Á. Ký túc xá đó có tên gọi là Shinsei Gakuryou, là nơi mà những bậc đàn anh vĩ đại như cựu Thủ tướng Murayama và cựu Thứ trưởng Ngoại giao Sugiura đã từng sống.

Cuộc sống trong ký túc này không chỉ thay đổi cách nhìn của tôi về Nhật Bản mà thay đổi cả tính cách của tôi. Tôi trở nên tích cực và tôi bắt đầu say mê các hoạt động xã hội cũng như quan tâm các vấn đề xã hội. Thời đó, Tokyo đã có các du học sinh tự phí người Việt nhưng nhiều người học tiếng Nhật không tốt và mê chơi. Vì thế, tôi thuê một phòng học của trường tiếng Nhật ở Shinjyuku rồi bắt đầu dạy Hán tự và ôn thi đại học cho người Việt vào buổi tối. Sau khi trở nên thân thiết với họ, vào năm 1967, tôi mở ký túc xá dành cho sinh viên mang tên Đông Du Học Xá. Ký túc xá này hoạt động dựa theo mô hình của Shinsei Gakuryou, nơi đã thay đổi cuộc đời tôi. Tôi sống chung và giúp đỡ các du học sinh tự phí trên cương vị người đứng đầu ký túc xá, cương vị người thầy, có khi là cương vị một người anh. Khi tôi làm công việc này, những người bạn ở Shinsei Gakuryou, bạn bè người Nhật và bạn bè người Việt Nam đã luôn giúp đỡ tôi. Chúng tôi đã thành lập học bổng Huỳnh Đệ, cấp học bổng cho trẻ em nghèo và nạn nhân của chiến tranh Việt Nam.

Năm 1974, sau khi về nước, tôi làm việc cho bộ máy chính quyền miền nam Việt Nam. Sau đó, tôi làm việc ở Đại học Phật giáo Vạn hạnh với chức vụ Giám đốc hành chính kiêm Giám đốc tài chính. Tại đây, tôi thành lập Khoa khoa học ứng dụng và đảm nhận chức trưởng khoa của Khoa này.

Tháng 4 năm 1974, sau khi miền nam Việt Nam được giải phóng, tôi làm giám đốc nhà máy cho một công ty sản xuất giấy. Sau giải phóng, việc nhập khẩu từ nước ngoài bị ngưng nên vấn đề thiếu linh kiện máy móc cần được giải quyết trong nội bộ đất nước. Nhờ những kinh nghiệm và hiểu biết học được tại Nhật, tôi đã thiết kế và sản xuất các linh kiện máy móc đáp ứng nhu cầu đó.

Đáng mừng là khắp nơi trên cả nước đều đến đặt hàng và tôi đã thiết kế cả máy sản xuất giấy cho khắp mọi nơi. Công việc tôi làm tình cờ được những người làm công tác lãnh đạo của Đảng Cộng Sản biết đến và tôi được bổ nhiệm làm Giám đốc khu chế xuất đầu tiên của Việt Nam. Chính phủ ngày càng tin tưởng tôi và ý chí muốn cống hiến cho đất nước trong tôi ngày càng trở nên mạnh mẽ, vì thế năm 1991, tôi đã thành lập trường dạy tiếng Nhật đầu tiên tại thành phố Hồ Chí Minh. Đó là trường Nhật ngữ Đông Du hiện nay. Sau khi thành lập trường, tôi đã tổ chức chương trình du học Nhật Bản. Đến nay, tôi đã đưa hơn 2200 sinh viên của Đông Du sang Nhật học tập. Trong số này, có khoảng 700 người đã về nước, hiện đang làm trong các xí nghiệp của Nhật Bản hoặc tự khởi nghiệp. Ngoài chương trình du học, tôi đã thành lập Quỹ học bổng lá xanh, Quỹ học bổng Mai Vàng, Quỹ học bổng Vườn Lên. Từ năm 1991 đến nay, mỗi năm, chúng tôi đã cấp học bổng cho 2500 học sinh nghèo. Với sự đóng góp của bạn bè người Nhật, chúng tôi đã xây dựng 19 trường tiểu học và trung học ở những vùng kinh tế khó khăn hay vùng sâu vùng xa. Trong thời gian tới, chúng tôi sẽ tiếp tục đóng góp cho xã hội thông qua các OB tốt nghiệp từ Đông Du và qua tổ chức “Gia đình Đông Du”.

Tôi đã nỗ lực cho các hoạt động đó suốt 60 năm qua. Điều may mắn là đã gặt hái được nhiều thành tựu. Thành tựu này có được không phải từ trí tuệ và công sức của riêng tôi mà chính nhờ có sự giúp đỡ của rất nhiều ân nhân và bạn bè nó mới được đơm hoa kết trái. Vì vậy, tôi xin gửi lời tri ân đến quý vị người Nhật, những người thầy đã nâng đỡ tôi cùng những người bạn của tôi. Nhờ có sự giúp đỡ của quý vị mà hôm nay tôi nhận được Huân chương cao quý này. Một lần nữa, tôi muốn gửi đến thầy Hozumi niềm vui này cùng với lòng tri ân sâu sắc. Thầy Hozumi không chỉ nâng đỡ tôi mà còn nâng đỡ cho rất nhiều người Việt Nam khác. Còn về Kí túc xá Shinsei Gakuryou, nơi đã thay đổi cuộc đời tôi, đây không chỉ là điểm xuất phát của tôi, mà nó đã trở thành điểm xuất phát của nhiều người Việt Nam khác. Tôi vô cùng biết ơn thầy Hozumi, các vị ở AOTS, các vị đã nâng đỡ cho tôi ở Shinsei Gakuryou, các vị ân nhân của tôi. Tôi cũng xin gửi lời tri ân sâu sắc đến các vị nhận làm người bảo lãnh cho các du học sinh chúng tôi đưa sang Nhật Bản du học.

Cuối cùng, tôi xin gửi lời tri ân sâu sắc đến các vị đã dành sự ủng hộ nhiệt tình cho chúng tôi đến hôm nay. Tôi rất mong nhận được sự giúp đỡ hơn nữa của quý vị trong thời gian tới. Tôi xin kết thúc phân phát biểu của mình.

Xin chân thành cảm ơn quý vị.